

grundigt indadtil i Socialdemokratiet, ikke bare i vores folketingsgruppe, men med inddragelse af hele vores partiorganisation, og dem har vi sammen med andre partier stået for blev analyseret til bunds. Men de, der har de åbenbarede svar på forhånd, kan selvfølgelig ikke lade sig imponere af den proces.

Kl. 13:56

Formanden:

Hr. Jesper Langballe for et sidste svar til hr. Svend Auken.

Kl. 13:56

Jesper Langballe (DF):

Nu vil jeg sige, at når jeg brugte ordet åbenbaring, var det sådan set ikke noget, der refererede til min tidligere gerning som sognepræst; det havde en anden grund. Det var, at da hr. Svend Auken nåede frem til sit resultat efter eftertænk-somheden med hensyn til, hvad han ville stemme her, så lignede hans ansigt grangiveligt ansig-tet hos en, der har fået en åbenbaring. Jeg vil si-ge, at der i Hans Kirks »Fiskerne«, i tv-serien, var en kolportør fra Indre Mission, som lige præcis havde det der ansigt, altså glæden, over-bevisningen lyste ud af det. Og så er det rigtigt – så er det rigtigt – at hos folk, som får sådan nogle åbenbaringer i det politiske liv som hr. Svend Auken, kommer argumenterne altid bagefter, for det der salige ansigt kan man jo ikke stå her-oppes og fægte sig igennem med, men så skal man belægge saligheden med en række meget, meget saglige argumenter, og en klog mand som hr. Svend Auken finder meget let de argumen-ter.

Kl. 13:57

Formanden:

Tak. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører i anden runde.

Kl. 13:57

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Det, som hr. Jesper Langballe betegnede som be-tænk-somhed ved hr. Svend Aukens ageren, vil jeg nu snarere betegne som dyb mistænksom-hed. For sagen er, at det eneste, der var afgøren-de for Socialdemokratiet i det her spørgsmål, var datoen for, hvornår der skulle afholdes et folketingsvalg. Hvis der er nogen, der er i tvivl om det, kunne hr. Svend Auken jo spørge hr. Leif Lahn Jensen, han kunne spørge hr. Rasmus Prehn eller nogle af de andre agtværdige med-lemmer af hr. Svend Aukens egen folketings-gruppe, som forsøgte at vinde personlige stem-

mer i folketingsvalgkampen netop på det her spørgsmål.

Hvor er de i debatten i dag? Hvor er de, når vi skal trykke på knapperne? Hvor er de, som har lovet deres vælgere på Djursland, i Nordjyl-land og andre steder rundtomkring i landet, at de sandelig ville støtte op om, at man skulle have en folkeafstemning? Ja, de er banket på plads af hr. Svend Aukens mistænksomme ad-færd.

Så får vi at vide af hr. Willy Søvndal, und-skyld, af hr. Michael Aastrup Jensen – i disse ti-der kan man jo nemt tage fejl – at det her bare handler om juridiske detaljer. Det handler bare om, at man får Justitsministeriets jurister til at klargøre, om vi nu sådan rent juridisk ifølge grundloven skal have en folkeafstemning eller ej.

Hr. Michael Aastrup Jensen henviser oven i købet til Nicetraktaten. Det er lidt besynderligt, at hr. Aastrup Jensen netop føler trang til at hen-vise til Nicetraktaten. Hvorfor føler han ikke trang til at henvise til Edinburghtraktaten eller afstemningen i 1986 om det indre marked? For sagen er, at der kom man nemlig begge gange frem til, at man, på trods af at man ikke var inde i grundlovens § 20, ville holde en folkeafstem-ning. Man var ikke inde i grundlovens § 20 i 1986, fordi juristerne, som hr. Michael Aastrup Jensen altså har sådan en stor tillid til, kom frem til, at der ikke var tale om suverænitetsafgivelse. Man holdt alligevel også i 1993 en folkeafstem-ning, på trods af at der var mere end fem sjettede-les flertal i Folketinget for traktaten.

Så sagen er bare, at Venstre og de øvrige ja-partier generelt vælger og plukker deres argu-menter fra hylderne, alt efter hvad der nu en-gang passer. Der er ingen stringens, der er ingen linje.

Desuden kan man jo også henvise til, at det altså rent faktisk nogle gange sker – selv om det for mig personligt og sådan helt generelt selvføl-gelig er noget af en bet at måtte indrømme – at Justitsministeriet tager fejl.

Hr. Michael Aastrup Jensens og Venstres egen integrationsminister, fru Birthe Rønn Hornbech, har selv ført en hel sag, nemlig tamilsagen, imod den daværende regering og imod Justitsministe-riet og vandt; måske ikke egenhændigt, men hun fremførte dog et synspunkt, som var ikke-kongruent med det, som Justitsministeriet var kommet frem til.

Det burde visse af de folketingsmedlemmer, vi ser her i dag, og som jo har en høj anciennitet i